

Ανιστόριτοι και αγνώμονες

Πριν αρκετά χρόνια, η Κύπρος θα μπορούσε να σεμνύνεται για την εξωτερική της πολιτική, που όχι μόνο έμπρακτα επιβεβαίωνε την ανεξάρτητη υπόστασή της αλλά ακόμα, με τους κάποιους χειρισμούς του Προέδρου Μακαρίου, έκανε ο αντίκτυπος της κυπριακής εξωτερικής πολιτικής να εμφανίζεται αρκετά μεγαλύτερος από το μέγεθος της μικρής μας χώρας.

Σήμερα ωστόσο, η κυπριακή εξωτερική πολιτική δεν μετρά ούτε καν όσο είναι το μέγεθος της χώρας μας, ενώ δύσκολα θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι δεν αποτελεί απλή αντανάκλαση της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής ή ότι δεν έχει δουλικά υποταγεί πλήρως στα «μεγάλα αφεντικά», τις Η.Π.Α. και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Πράγματι, δε θα μπορούσε να ερμηνευτεί διαφορετικά η πρόσφατη απόφαση για το πετρελαϊκό εμπάργκο εναντίον της Γιουγκοσλαβίας, για ένα αγαθό που δεν παράγουμε και φυσικά δεν εξάγουμε.

Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που η Κυβέρνηση βρίσκεται διαμετρικά αντίθετη με το λαϊκό αίσθημα. Έτι χειρότερο, για να δικαιολογήσει την ευπείθεια της στις Νατοϊκές επιθυμίες παραποιεί και διαστρεβλώνει καταστάσεις, εμπαιζοντας ουσιαστικά τον κυπριακό λαό. Φαίνεται ότι μερικοί εξέλαβαν ότι, η επανεκλογή του κ. Κληρίδη στη Προεδρία τους δίνει το δικαίωμα «να πουλούν κουτόχορτο» και να αναμένεται ότι όλα θα γίνονται δεκτά ή έστω ανεκτά. Είναι λυπηρό να παρακολουθεί κανείς κάποιους πρωτοκλασάτους της Κυβέρνησης της Δεξιάς που κυβερνά τη χώρα μας, πως ξεκίνησαν και πως σταδιακά κατέληξαν να τοποθετούνται αναφορικά με το Γιουγκοσλαβικό πρόβλημα και όχι μόνο...

Είναι πιθανόν κάποιοι, σχετικά νιόφερτοι στην πολιτική, να αγνοούν την ιστορία και να μηρκαάζουν τα όσα η δυτική προπαγάνδα θέλει να ακούονται. Όμως δε μπορεί πολιτικός με τη πείρα του κ. Κληρίδη να απευθύνεται στο λαό και να προσπαθεί να πείσει, ότι η στάση της Κυβέρνησης στο Γιουγκοσλαβικό είναι συμβατή με τη στάση και της επιδιώξεις της Κυβέρνησης στη λύση του Κυπριακού. Την ίδια ώρα μάλιστα, που κουνικά και με αναίδεια ο Αμερικανός Πρέσβης παρατηρεί ότι άλλο το τι συνέβη στην

Κύπρο και άλλο το τι συμβαίνει – στο βαθμό βέβαια που συμβαίνει – στο Κόσσοβο. «Οι αναφορές στην επιστροφή όλων των προσφύγων στο Κόσσοβο» και «στη μή αλλαγή συνόρων», δεν μπορούν να συσκοτίσουν το γεγονός ότι η Κυπριακή Κυβέρνηση δουλικά συντάσσεται με τους Νατοϊκούς επιδρομείς και αβασάνιστα εμφανίζεται να δέχεται τις αρλούμπες περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τη στιγμή που χάνονται εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες ζωές, εργοστάσια και ζωτικής σημασίας υποδομή καταστρέφονται και χιλιάδες άνθρωποι χάνουν τα σπίτια, τις περιουσίες και τις δουλειές τους, εξωθούμενοι να ζουν στις στερήσεις και τη μιζέρια.

Αν πράγματι ήθελαν να βρουν κάποιους παραλληλισμούς ανάμεσα στις δυο χώρες, αλλού έπρεπε να τους αναζητήσουν: Στην προσπάθεια κατάλυσης της κυριαρχίας της Κύπρου και της Γιουγκοσλαβίας και την αναίρεση της ανεξάρτητης εξωτερικής πολιτικής, που και στις δυο περιπτώσεις ξεκάθαρες ήταν πάντα οι Νατοϊκές βλέψεις και προσπάθειες. Ιδιαίτερα στην περίπτωση της Γιουγκοσλαβίας, η πολιτική που ακολούθησε την έκανε αρχικά αγκάθι στο Σύμφωνο της Βαρσοβίας και σήμερα, ακόμα πιο πολύ, του ΝΑΤΟ.

Δεν αρέσουν στους Αμερικανούς και τους θλιβερούς τους συμμάχους οι «ατίθασσοι», ανεξάρτητοι και μη δίνοντες γην και ύδωρ ηγέτες. Εξού και χαρακτηρίζεται ο Μιλόσεβιτς ως σφαγέας, βάρβαρος, φιλοπόλεμος (sic), εθνικιστής.

Παλαιότερα, χαρακτηριζόταν βέβαια και ο Πρόεδρος Μακάριος, με τη συντηρητική του πολιτική και τις εντελώς ανύπαρκτες αριστερές του αποκλίσεις, ως «ο Κάστρο της Μεσογείου». Εδώ έπρεπε η Κυβέρνηση να αναζητήσει τα κοινά σημεία και όχι να δέχεται τα παραμύθια των Δυτικών Κυβερνήσεων, που – στην Ευρώπη τουλάχιστον – άρχισαν πια να μὴν πείθουν ούτε τη δική τους κοινή γνώμη.

Θα μπορούσαν ακόμα να αναγνωρίσουν την ίδια τακτική, που ακολουθήθηκε στις αρχές της δεκαετίας στη Γιουγκοσλαβία, σήμερα στο Κόσσοβο και παλαιότερα στην Κύπρο. Εκείνη της δημιουργίας ή της εκμετάλλευσης των ρηγμάτων ανάμεσα στις διάφορες εθνότητες, για να βρεθούν λίγο αργότερα επιδιαιτητές, «επιτηρητές της ειρήνης» ή

«αστυνόμοι», καταλύοντας ουσιαστικά την κυριαρχία των μη συμμορφουμένων με τα ευρύτερα τους συμφέροντα, χωρών.

Αν δεν ήταν οι Κυβερνήσεις έτοιμοι, να συμφωνήσουν μ'αυτά που αναιδώς διακηρύττουν οι κ.κ. Κλίντον και Μπλέρ, θα αντιλαμβάνονταν ότι η Γιουγκοσλαβία πλήττεται όπως πλήγηκε το 1974 και η χώρα μας, με το ίδιο πρόσχημα, εκείνο της προστασίας μιας μειονότητας.

Εκφράζει «λύπη» η Κυβέρνηση για τα συμβαίνοντα στη Γιουγκοσλαβία αλλά δε μπόρεσε το Κυπριακό Υπουργείο Εξωτερικών να αρθρώσει μισή λέξη για το παράνομο της όλης υπόθεσης και τον παραγκωνισμό του Συμβουλίου Ασφαλείας, του οποίου τα ψηφίσματα έχουμε κάνει παντιέρα.

Έστω και αν ακόμα δεν είμαστε σίγουροι για το τι συνέβαινε στο Κόσσοβο τα τελευταία χρόνια, δεν θα έπρεπε να αμφιβάλουμε για το τι βλέπουμε κάθε βράδυ στις οθόνες των τηλεοράσεων μας.

Αλλά, μεταξύ άλλων, η όλη συμπεριφορά της επίσημης Κυβέρνησης της χώρας αγγίζει και τα όρια της αγνωμοσύνης και της αχαριστίας. Παραπονιέται η Κυβέρνηση ότι οι εκδηλώσεις του λαού – που θα μπορούσαν και θα έπρεπε να είχαν πάρει ακόμα πιο έντονο χαρακτήρα – είναι άτοπες ή φέρνουν σε δύσκολη θέση την Κυβέρνηση. Δε θυμόμαστε αν το 1974 διαδήλωσαν οι Γιουγκοσλάβοι εναντίον της Τουρκικής Εισβολής στην Κύπρο. Όμως εκείνο που πολύ καλά θυμόμαστε, είναι ότι το 1964 ο τότε Πρόεδρος της Γιουγκοσλαβίας, στρατάρχης Τίτο, με όλο το κύρος που διέθετε και υπό την ιδιότητα του Προέδρου του Κινήματος των Αδεσμεύτων, ήρθε στην Κύπρο για να ενισχύσει τη χώρα μας. Ακόμα να τονίσει ότι το Κίνημα των Αδεσμεύτων, που αποτελούσε τότε την πλειοψηφία των ανεξάρτητων κρατών, καταδίκασε τις προσπάθειες για διχοτόμηση της Κύπρου για να επιβεβαιώσει έτσι την αναγνώριση της Κυβέρνησης Μακαρίου ως την νόμιμη Κυβέρνηση της χώρας.

Το ίδιο έκανε και το 1974, όταν μέσα στη δίνη της εισβολής και της τούρκικης κατοχής του ενός τρίτου της χώρας μας, σε μια προσπάθεια στήριξης της Κυριαρχίας της Κυπριακής Δημοκρατίας, απέστειλε στο δικό μας Υπουργό Εξωτερικών επιστολή, όπου και πάλι επιβεβαίωνε την εκ μέρους της χώρας του και των Αδεσμεύτων την πλήρη υποστήριξη και αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Ακόμα θα πρέπει να θυμηθούμε ότι όταν, οι φίλοι ή «οι φίλοι» της Κύπρου αδυνατούσαν να βοηθήσουν ή απλά κώφευαν στις εκκλήσεις της Κυπριακής Δημοκρατίας για στοιχειώδη εξοπλισμό μιας υπό κατοχή χώρας, ήταν η Ομόσπονδη Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας, που έστειλε τον πρώτο προηγμένης τεχνολογίας εξοπλισμό, για τις ανάγκες της βασικά άοπλης όπως την είχαν καταντήσει και σε αποσύνθεση περίπου, Εθνικής Φρουράς.

Βασισμένοι τότε οι Γιουγκοσλάβοι στις αρχές του Δικαίου και της Νομιμότητας και καταφεύγοντας στο κύριο στήριγμα των μικρών λαών, που δεν είναι άλλο από τη διεθνή αλληλεγγύη, συνειδητά στήριζαν και έμπρακτα υποστήριζαν όσο μπορούσαν τη δίκαιη υπόθεση της Κύπρου.

Συναισθανόμενη την υποχρέωση της, που βγαίνει μέσα από την έμπρακτη υποστήριξη της Γιουγκοσλαβίας προς την Κύπρο, θάπρεπε η Κυβέρνηση, το λιγότερο να μη δέχεται τα παραμυθια που σερβίρει η Δυτική προπαγάνδα για το βάρβαρο και παρανοϊκό πόλεμο ενάντια στη φίλη χώρα και αμέριστη να εκφράσει την αλληλεγγύη της στο δοκιμαζόμενο Γιουγκοσλαβικό λαό, που αυτή τη στιγμή χωρίς να το καταλαβαίνουμε δίνει και τη δική μας μάχη. Τη μάχη των μικρών λαών ενάντια στην αυθαιρεσία, τα συμφέροντα των μεγάλων και την καταπάτηση του Διεθνούς Δικαίου. Το να είναι κανείς μικρός και αδύναμος, δεν είναι λόγος για να στερείται αξιοπρέπειας και του αισθήματος δικαίου.

23/05/99